

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Pööre teel

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
A Turn in the Road
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2011 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01373720
ISBN 978-9949-82-541-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas sõber!

Minu abikaasa Wayne ja mina armastame automatku. Kuna meil on kaks kodu, üks Washingtoni osariigis ja teine Floridas, sõidame me kaks korda aastas edasi-tagasi. Juhuks, kui see teid huvitab, teeb see uksest ukseni 5348 kilomeetrit. Wayne planeerib marsruudi ja me oleme külastanud peaaegu kõiki osariike, mis Washingtoni ja Florida vahele jäävad. Võib-olla sellepärast olengi ma alati tahtnud kirjutada raamatut, kus on juttu automatkast.

Sellest ajast peale, kui ma tutvustasin Bethanne Hamlini tegelaskuju A Good Yarnis, on ta mul mõtetes olnud. Kui abikaasa ta maha jättis, oli Bethanne muserdatud ning liitus kudumiskursusega kui teraapia-vormiga. Sõbrad, kelle ta Lydia lõngapoest leidis, aitasid tal tema järsu elumuutusega hakkama saada.

Idee Bethanne'i peoäriks tuli minu tütrelt Jenny Adele'ilt, kes korraldas imeliselt loominguilise peo meie vanimale lapselapsele, kui pois kaheksaseks sai. Nad elasid ühe vanema sissetulekust, seega oli rahaga kitsas. Kasutades oma kujutlusvõimet ja pidades silmas Cameroni huvi sõjaväe vastu, saatis ta peokutsetena välja värbamisteed. Siis kujundas mu väimees oma aeda takistusraja. Et lugu veelgi lõbusam oleks, pakkus minu vanim poeg Ted, endine eriüksuslane, värvimaskeeringut ja sõduri toidupakke. Poistel oli tohutult lõbus ja kogu pidu läks maksma vaid veidi enam kui karp tordipulbrit ja paar marki.

Ma olin Bethanne'i ja tema eduka äri üle uhke ning tahtsin tema tegelaskujuga enamat korda saata. Juhtub nii, et tal on võimalus koos oma tütre ja endise ämmaga läbi riigi reisida. Kolme põlvkonna naised seisavad silmitsi... pöördega teel. Muide, kui olete pühendunud filmihuviline, siis võite märgata, et olen „Homnikusöök Tiffany's“ ilmumist mõne kuu võrra edasi lükanud. Ma võtsin endale selle vabaduse, sest... noh, ausalt öeldes sobis see selle loo jaoks.

Nagu alati, soovin ma väga oma lugejatest teada saada. Minuga on võimalik ühendust võtta kahel moel: külastage minu veebilehte debbiemacomber.com või kirjutage aadressil PO Box 1458. Port Orchard, WA 98366.

Soojade tervitustega
Debbie Macomber

*Siira tänuga Nancy Berlandile,
kes on aidanud mul navigeerida
igal ristteel kogu mu kirjanikukarjääri jooksul.*

Üks

„Ma arvan, et isa tahab sinu juurde tagasi tulla.“ Bethanne’i tütar Annie rääkis seda sihilikult hooletul moel. „Ta armastab sind endiselt, ema.“

Bethanne’i lusikas jäi seisma supikausi kohal, kui nad oma lemmik-kohvikus aknaäärses lauas istusid. See ei olnud tegelikult uudis ega oleks pidanud üllatusena tulema. See *ei* tulnud üllatusena. Ta oli lausa samal hommikul sellekohase vihje saanud. Viimasel ajal leiutas Grant ettekäändeid, et talle helistada.

Kuus aastat tagasi oli tema maailm kokku varisenud, kui abikaasa talle tunnistas, et armastab teist naist. Vaevu tagasi vaadates oli Grant välja kõndinud – välja nende kodust, nende abielust, nende elust. Ja nüüd tahtis ta sisse tagasi saada.

„Kas sul ei ole midagi öelda?“ küsis Annie, mängides oma kahvliga ja vaadates pingsalt emale otsa.

„Tegelikult pole.“ Bethanne neelas supi alla ja langetas lusika järgmiseks suutäieks.

Annie paistis olevat unustanud. Aga Bethanne mitte.

See hommik, mil Grant ütles, et tahab lahutust, jääb tema mällu igaveseks. Näis, et mees soovis temast võimalikult kiiresti eemale pääseda. Grant oli võtnud advokaadi ja soovitas Bethanne’il sama teha. Ning oli siis külmalt teatanud, et kogu edaspidine suhtlus hakkab toimuma advokaatide kaudu. Mida vähem kontakti tema ja lastega, seda parem, oli mees öelnud. Suhete järsk läbilõikamine olevat kõige parem.

Granti otsus oli rabanud Bethanne'i orkaani jõu ja ettearvamatu-sega. Ta oli pimedana läbi paari järgmise kuu komberdanud, üritades perekonda koos hoida, klammerdudes näilise normaalsuse külge, samal ajal, kui maailm tema ümber kokku varises. „Kas sul ei ole tõesti midagi öelda?“ käis Annie talle peale.

„Ei,“ vastas Bethanne lühidalt. Ta neelas veel ühe lusikatäie suppi ja sirutas käe ürdikukli järele. „Ja mind häirib, et sinu isa sinul enda eest rääkida laseb.“

Annie oli piisavalt viisakas, et vaoshoitud välja näha, kuid ta lükkas oma toidu eemale, justkui oleks korraga isu kaotanud.

Mingil ajal oli Bethanne unistanud, et Grant hakkab oma tegu kahetsema, et hakkab otsima tema andestust ning tuleb roomates tema juurde tagasi. Ta oli tahtnud, et mees kannataks viisi pärast, millega oli teda kohelnud, valu pärast, mida oli tekitanud, kui nende lastele selja pööras.

Aga lahutusejärgsete aastate jooksul oli Bethanne lõpuks leidnud oma jalgealuse ja avastanud sellise enda, kelle olemasolust ta teadlik ei olnud – tugevama, iseseisva Bethanne'i, meeleheitetules sepistatud naise. Nüüd elasid tema kaks last oma elu. Vanim, Andrew, oli kihlatud, ja mõne nädala pärast, kui õigusteaduste kool lõpetatud, olid ees ootamas pulmad. Tütrel Anniele oli ärijuhtimise magistrikraadi omandamiseni jäänud veel aasta. Ta töötas osaaajaga Bethanne'i peoäris, mille too oli lahutuse järel rajanud, loomingulises pooles.

Kahekümne aasta pikkuse abielu jooksul oli Bethanne oma külluslike ja leidlike pidude poolest tuntuks saanud. Ta oli tundnud uhkust selle üle, et sai lasta Granti heas valguses paista, korraldades tema klientidele ja potentsiaalsetele klientidele unustamatuid sündmusi. Kutse Granti koju tähendas teatud ringkondades privileegi. Tema korraldatud sünnipäevapeod Andrew'le ja Anniele olid legendaarsed. Aga ta ei olnud mitte kunagi unistanudki, et tema oskusi pidusid korraldada võiks lõpuks säärane edu saata.

Ta oli loonud ettevõtte, millele oli pannud nimeks lihtsalt Parties*. Tänu teenistusele oli tal lastega võimalik oma majas edasi elada. Tal oli

---

* Peod ingl. *Tlk*

siiski tulnud võtta üsna suur teine laen, et firma tuule tiibadesse saaks. Grant oli maksnud kohustuslikku toetust, aga sellest sõltuma jäädes oleks neil tulnud kolida väiksemasse majja teises piirkonnas. Bethanne teadis, et kõige enam vajasid tema lapsed stabiilsust just lahutuse järel. Nüüd olid mõlemad laenud makstud.

Bethanne'i hämmastuseks oli äri kohe hoo sisse saanud. Ta oli alustanud väikselt, laste temaatiliste sünnipäevapidudega. Teepidu „Alice Imedemaal“ oli olnud kümnete tema loodud ideede seast kõige populaarsem. Tihedate töögraafikutega vanemad otsisid lihtsat, ökonoomset viisi, et sünnipäevapeod eriliseks muuta. Bethanne'i firma lahendas selle ülesande.

Praegusel hetkel oli Seattle'i piirkonnas viis Parties poodi, kaasa arvatud algne asukoht, ja Bethanne kaalus tehingut, mis pakkus riikliku frantsiisi võimalusi. Peamine ülesanne oli hoida ideid värsketena ja hindu mõistlikena. Möödunud talvel oli ta lisanud valikusse „Sünnipäevapeo karbis“ – vähendatud, tee-ise-versioonid tema kaubamärgiga teemapidudest.

Aasta varem oli Bethanne palganud Julia Haydeni oma korporatiivtehingute juhiks. Julia oli võimekas, pühendunud ja andekas. Ta armastas oma tööd ja oli hakanud silma peal hoidma firma igapäevastel tegemistel, andes sellega Bethanne'ile vabaduse keskenduda loomingu- ja arendusele. Annie töötas koos emaga ja hiljuti olid nad kahekesi arendanud sünnipäevapeo ideid kassidele ja koertele, mis oli nüüd populaarne trend, eriti lastetute, jõukate loomaomanike seas. Nad olid hakanud korraldama ka teistsuguseid pidusid – kõikvõimalikud tähtpäevad, pensionile jäämine, jõulud ja isegi *halloween*.

Bethanne andis teenindajale märku, et soovib arvet maksta, ning kiire embuse ja lehvitus järel läks kumbki oma teed. Annie kõndis tagasi kontorisse, samal ajal kui Bethanne võttis suuna Blossom Streetile, A Good Yarni lõngapoodi. Kudumisest oli saanud üks tema lemmiktegevusi. Kui tal oli vaja mõelda, ei aidanud miski paremini kui kudumistöega maha istumine. Ta tundis rõõmsat ootusärevust, kui parkis auto poe ette, mille omanikuks oli tema armas sõbranna Lydia Goetz.

Et pulmad olid juba kuue nädala pärast, tahtis ta kududa Courtneyle, oma peatsele miniale midagi, mida too seal kanda saaks.

Pulmad. See oli põhjus, miks Grant talle kahe nädala eest helistanud oli. Nende poja abiellumine oli talle selleks õigustatud põhjuse andnud ja ta oli seda veel kaks korda teinud, kaasa arvatud sel hommikul.

Kui mõned ühised otsused, mida nad olid seoses oma lastega teinud, välja arvata, oli neil lahutusest saati väga vähe isiklikku kontakti olnud. Siis oli Grant talle helistanud küsimusega Andrew' ja Courtney pulmakingi teemal. Ta oli olnud sõbralik ja lahe. Ja sel nädalal oli mees ta õhtusöögile kutsunud.

Õhtusöök. Tema ja Grant. Pärast kuut aastat?

Ta oli Annielt kuulnud, et mehe abielu Tiffanyga oli lõppenud lahutusega eelmisel aastal pärast seda, kui nad olid lühikest aega lahus elanud. Ta tundis Grantile siiralt kaasa. See oli ka Tiffany lühikest aega lahus elanud. Tegelikult oli Bethanne üsna pea pärast lahutust lühikest aega kohtamas käinud Pauliga, Tiffany esimese abikaasaga, ehkki *kohting* ei olnud selle kohta just õige sõna. Nad olid olnud rohkem n-ö kahe inimese tugigrupp, aidates teineteisel maadelda reetmisega inimeste poolt, keda nad armastasid.

Kahjuks oli Andrew' suhe oma isaga jahedaks jäänud. Poiss oli reageerinud isapoolsele hülgamisele mõru kindlameelsusega, mis näis tema vanemaks saades üksnes tugevamaks muutuvat. Andrew oli viisakas, kuid hoidis Grantiga emotsionaalset distantsti.

Annie jaoks, kes oli tollal kuusteist, oli lahutus olnud täiesti laastav. Olnud alati „issi tüdruk“, oli ta väljendanud oma šokki ja valu nii, nagu seda vaid üks isemeelne teismeline teha oskab. Annie süüdistas Tiffanyt temalt isa röövimises ja teinud kõik, mis sai, et nende abielu saboteerida. Aga ka Bethanne oli nende esimeste kuude jooksul tema raevu sihtmärgiks. Annie oli teda sõimanud selle eest, et ta on liiga „igav“ ja „saamatu“, et isa oleks saanud temaga õnnelik olla. Bethanne ei olnud kunagi Annie süüdistusele, et ta on abikaasana ebaõnnestunud, reageerinud, kartes paljastada asjaolu, et tütre sõnad olid tõeale väga lähedal. Lõpuks oli Annie uue olukorraga kohanenud, ehkki ta viitas Granti teisele naisele endiselt sarkastilisel toonil: „See *armas* Tiffany“.

Bethanne mõtles hommikusele vestlusele mehega. Granti põhjendus, miks ta talle seekord helistas, oli nii väheusutav, et Bethanne ei suutnud isegi meenutada, mis see just oli. Ta oli naist liinil hoidnud, rääkides kontoriklatši, justkui oleks Bethanne mehe töökohas toimuva endiselt hästi kursis. Pärast mitut minutit lobisemist meenutas Grant naisele, et too ei olnud andnud tema õhtusöögikutsele selget vastust.

„Grant,“ oli Bethanne järsult pärinud. „Miks sa seda teed?“

Hetkeks valitses teises otsas vaikus. Kui mees rääkima hakkas, oli igasugune muretu kergus tema häälest kadunud. „Ma tegin vea, Bethanne.“ Ta vakatas ja kordki näis tal sõnadest puudu olevat. „Tohutu suure.“ Ta jättis ülejäänud ütlemata, aga Bethanne teadis, mida ta silmas pidas. Grant tahtis, et asjad oleksid jälle nii nagu varem.

Noh, edu talle sellega. Bethanne ei olnud enam see naiivne naine, kellest Grant oli lahutanud, ja ta ei olnud tulnud teed tagasi minemisest huvitatud.

Pärast kuut aastat üksi olemist oli Bethanne avastanud, et ei taha ega vaja meesterahvast oma elu keeruliseks muutma. Aastaid tagasi oli ta kusagilt lugenud, et läheb vaja kuradima kõva meest, et ükskõik millist meest asendada. Alguses oli see lause tundunud üksnes lõbus olevat. Ta ei olnud täielikult mõistnud, mida see tähendas. Nüüd mõistis.

Kuigi ta oli meelitatud, et Grant temaga lepitust otsis, ei olnud olukord nii lihtne. Tal oli olnud oma võimalus. *Grant* oli see, kes oli hüljanud *tema*, kes oli ta rabeleva ja vapustatuna maha jätnud. Ilma oma tegude tagajärgedele üldse mõtlemata oli mees nende perekonna lõhki rebinud, reetnud Bethanne'i ja nende lapsed, röövinud neilt kogu nende turvatunde.

Nüüd oli mehel kahju. Tore. Ta oli näinud oma teguviiside vigasust ja mõistnud, kui kohutava vea oli teinud.

Nii et loomulikult tahtis ta naist tagasi. Bethanne oli edukas ärinaine üha kasvava firmaga, mis pälvis laialdast huvi. Kuue lühikese aastaga oli ta endale nime teinud. Teda olid intervjuerinud Forbesi ja Wall Street Journali ajakirjanikud. Temast oli kirjutatud ka USA Today. Tema eksil ikka jagus jultumust!

Kahetsuse vastu polnud tal midagi. Bethanne tundis teatud kergendust, kuuldes Granti tunnistamas, kui väga too eksinud oli, teatud õiglustunnet. Ta oli mehele andestanud nii hästi, kui suutis, keeldudes endal laskmast kibestumise mülkasse löksu kinni jääda. Mehel oli uus elu ja temal samuti. Aga andustus, oli ta kogenud, oli keeruline. Just siis, kui ta tundis kindlalt, et oli vimmast üle, oli ta leidnud end meelepahas püherdamas. Nagu tol ööl kolm aastat tagasi, kui keldris toru lõhkes ja ta ei taibanud, kust vesi kinni keerata. Kui Grant oleks seal olnud, oleks ta teadnud, mida teha. Selleks ajaks, kui ta kraani leidis, oli Bethanne vihast värisenud, ja nii ebamõistlik, kui see ka näis, oli ta süüdistanud Granti. See kõik oli *Granti* süü. Ta oleks pidanud seal olema. Kuidas mees julgeb talle, ja veel hullem, nende lastele seda teha!